

Deverandørerne forsøge paa at gjøre sig behagelige for de underordnede Betjente paa Bærftet, det være sig nu ved Mad og Drikke — det er ikke det Bærfte — eller saaledes som det nu er gaaet til under en anden Sag, hvorom der foreligger en Dom i en tidligere Statsrevisions Betænkning, at de ogsaa give Pengegaver. Det er to Forhold, som absolut hører under et af de Omraader, hvor Statsrevisionen skal have Dinene med sig, og som det er godt, at den har belyst. Men derefter staar den anden Sag tilbage. Jeg kan være meget enig med den ærede Ordfører i at tro, at den Afgang af Sern og Kul, som er bleven omtalt, hidrører fra en forkert Regnskabsførelse, jeg indrømmer dette meget gjerne, men det er dog en Mangel af en saadan Betydning, at det er rigtigt, at dette Punkt er draget frem for Rigsdagen, og at Rigsdagen kommer til at votere derover. Jeg kan ikke finde, at det vilde være fuldkommen logisk, efter hvad der foreligger, slet Intet at vedtage, hvilket er Udvalgets Flertals Indstilling; men paa den anden Side kan jeg heller ikke paa nogen Maade stemme for Statsrevisionens Indstilling. Den er ligefrem uretfærdig imod den ærede Marineminister. Den kan ikke af Nogen, der ikke har fulgt disse Forhandlinger eller læst Betænkningen, forstaaes anderledes, end som om den ærede Marineminister har været uwillig til at foretage Noget som helst ved Bærftet og har behøvet en meget alvorlig Opfordring i den Anledning. Men der foreligger efter Statsrevisionens egen Erkjendelse Foranstaltninger trufne af den ærede Marineminister, som ere hensigtsmæssige, og som, hvis de gennemføres, ganske vist vilde forebygge de Uregelmæssigheder, som ere paatalte. Det er altsaa billigt og retfærdigt, at det i hvad man udtaler udtrykkelig erkjendes, at den ærede Minister har bestræbt sig for at forhindre slige Uregelmæssigheder. Det har Mindretallet i Udvalget forsøgt at udtrykke ved at indskyde Ordet „vedvarende“, men det er en overordentlig svag Maade at udtrykke sin Anerkjendelse paa. Det vilde meget let undgaa Deres Opmærksomhed, som ikke have fulgt Forhandlingen, at der ligger en saadan Anerkjendelse i dette indskudte Ord, og de vilde overse dets Betydning ved Siden af den stærke Maade, hvorpaa Ministerens særlige Opmærksomhed paataldes for Bærftets Forhold. Jeg skulde derfor ønske, at Thinget ikke rent skjøvede denne Sag, men at det vedtog en Indstilling, som paa en tydelig og klar Maade udtalte sin Anerkjendelse af Ministerens Bestræbelser og paa den anden Side anbefalede ham fremdeles at have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt. Thi Sagen er jo, som der ogsaa blev antydet af det ærede Medlem for 10de Kreds, at disse Feil, der ere foresundne — det er i det Mindste min Opfattelse — ligge i en feilagtig Organisation, og der er altsaa den største Grund til at bede den ærede Minister om fremdeles at have sin Opmærksomhed henvendt paa Bærft-

tets Tilstand. Der er derved ikke udslunget nogen Bagtanke om, at Bærftets Embedsmænd og Officere vedblivende vilde begaa Uordener, men man anmoder kun den ærede Minister om at overveie, om det ikke var muligt, at Reformer kunde foretages, som kunde forebygge Uregelmæssigheder. Efter min Mening er den kombinerede Administration af Bærftet, den halvt civile og halvt militære, og hvor den egentlige Magt og Myndighed er lagt over paa Folk, som ikke er sagkyndige, ganske vist, om ikke Kilden til slige Uregelmæssigheder, saa dog Noget, som har bidraget til, at de kunne vedblive under de Statsformer, hvorunder vi nu leve, og under Forhold, hvor ellers den største Orden og Enhed hersker i den øvrige Administration. Jeg troer derfor, at man ved at vedtage Indstillingen efter den Formulering, jeg her foreløbig har antydet, ikke blot vilde yde Ministeren fuld Ret, men ogsaa styrke ham til at fortsætte sine Bestræbelser, og det forekommer mig at være et ønskeligt Resultat at komme til efter den Forhandling, der er ført her. Jeg vil stemme for Mindretallets Forslag, og hvis det bliver vedtaget her i Thinget, vil jeg pleie Samraad med andre Medlemmer, om vi ikke til tredje Behandling kunde finde en Form for Indstillingen, der i højere Grad gjorde Ret og Skjal mod Ministeren, og styrkede ham lige over for de Indringer, han kunde have at overvinde, i Stedet for at svække ham. Det er det, jeg foreløbig har villet antyde, at jeg vil gjøre, hvis Mindretallets Indstilling bliver vedtagen.

S. Pedersen: Jeg kan i saa Henseende væsentlig henholde mig til, hvad der nu nylig blev ytret af det ærede Medlem, ligesom jeg ogsaa kan slutte mig til hans Udtalelser, forsaavidt de vare henvendte til det ærede Medlem for 10de Kreds (Sessen), der syntes at være kommen i en noget varm Stemning, idet han paatalte de patriotiske Følelser. Jeg skal naturligvis ikke misjænde disse Følelser, men, forsaavidt han skildrede de Ulykker, det kunde medføre at fremdrage denne i saa nær Forbindelse med hele vort Forsvarsvesen staaende Sag til Forhandling, vil jeg dog henstille til det ærede Medlems Overveielse, om det vil være Veien til at fjerne den Institution, her er Tale om, den tilhørlige Tilid i Publikum, hvis Statsrevisionen og Rigsdagen lagde saadanne Ting som disse, der ere komne offentlig frem og have vakt Opsigt, til Side, som ikke videre væsentlige. Jeg tror nu ikke, der er Nogen, i hvis Interesse det mere er, at det Hele bliver fuldstændig klart belyst, end selve Bærftet. Det gjælder nemlig ikke alene om, at de Midler, som Beholdningen gennem Statskassen stiller til Regjeringens Raadighed, virkelig blive forsvarlig anvendte, men det gjælder ogsaa om at give Befolkningen selv Klarhed, Overbevisning og Forvisning om, at det er Tilfældet, og det kan ikke